

Moje matka, alkoholička

Vložil Tereza - 19/02/2018 05:23

Dobry den,

rozhodla jsem se napsat vám příběh mé matky. Ne snad proto, že potřebuji radu, co mám dělat, vím, že nemůžu dělat nic a co jsem udělat mohla, už jsem dávno udělala. Chci jet podpořit, nasát, možná naivně nějaká slova naděje, pochopení, možná útěchu, nevím...

Mé matce je 47 let..nepije mnoho let ale její závislost je silná a ona si ji podle mne uvědomuje ale před rodinou ji přiznat nechce, byt to všichni víme. Několikrát jsem ji sama oživovala, volala jí záchranku při epileptických záchvatech a předávkování léky a alkoholem. Slyšela již miliony slibů o abstinenci, novém začátku apod. NIKDY se to nestalo. Asi před necelým půlrokem byla znovu hospitalizovaná a i sama o sebe se bála. Neměla jaterní cirhózu, nic méně nějakou bakteriální virózu způsobenou nevhodným prostředím vlivem alkoholu v játrech. Neudržela stolici, ve které měla i žluč, pořád zvracela, nejedla, strašně zhubla..ale dostali ji z toho a ona zase slibovala..Tehdy jsem měla opět novou naději, že už se poučí. Nejenže se nepoučila ale začla nanovo a se vší parádou. Našla si tři zaměstnání a ze všech tří jí vyhodily, kvůli alkoholu a krádežím cigaret a peněz. U své kamarádky si bere hektolitry vína a vodky na dluh, tahá si bezdomovce do svého bytu (který neplatí) , kteří ji stahují dál a dál ke dnu. Upřímně řečeno...Jsem na dně. Vzpomínám na ta krásná léta, která jsme spolu strávili. Na to, jak byla krásná vizuálně i duševně, jak byla chytrá, racionální, vtipná...Mísí se mi to s okamžiky, kdy na mě řvala, že už nemá dceru, jak na nás volala policii, že ji terorizujeme(vzali jsme ji tehdy klíče od pokoje, kdyby se zase trávila prášky, abychom ji mohli zachránit)jak jezdila opilá autem,až ji nakonec řidičák odebrali, jak nás pomlouvala, schválně nás v noci budila a řvala, aby jsme nemohli spát..Tech nesčetně tolik zel, které udělala stále nedokázala zastínit moje city.. To jak moc ji miluju.. Jak si a jí přeju aby našla cestu z toho nekonečného kruhu trápení a chlastu. Nechci aby mi umřela maminka. Nemůžu na to ani pomyslet. Jednou už jsem nervově úplně skolabovala, zvracela, brečela, klepala se..Budím se s brekem a spocená ze snu, jak svou mámu vlastnoručně pohrbívám do hlíny..Noční děsy!!! Brávala jsem ji k psychologovi na pohovory, přemluvila jsem ji do nemocnice na detox-vydržela tam dva dny...Volala jsem do Prahy, do léčeben..nepomohlo nikdy nic. Od všech odborníků i laiků slýchám, že ji musím nechat padnout na dno a odříznout se od ní. Udělala jsem to. Tři týdny už s ní nejsem ve spojení a ona je ještě dotčená. Stýská se mi ale po ní a trápí mne výčitky, strašně bych jí zase chtěla hodit záchranné lano ale ona se ho vždycky pustí. Mám hrůzu, že jednoho dne někdo zazvoní na dveře se zlými zprávami.Představa, jak leží plná modřin a krve na zemi, jak jsem ji už viděla několikrát mne ničí, mám pocit, že se mi rozkočí srdce. Ale ted u ní nebudu, nepomůžu, kdo ji pomuze, zachrani..
Ah boze..

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Allie - 19/02/2018 07:41

Ahoj Terezko, to je mi moc líto. Ale je dobře, že si se od mámy odtrhla a že zkoušíš zachránit aspoň sebe. Budu Ti držet palce, ať máš dobrý život a ať si šťastná. A myslím, že kdyby se Tvé mámě na chvíličku rozbřesklo, že by chtěla,aby ses měla dobře a aby ses netrapila.

I ja bych to své dcerce přála.

To, co z Tvé mámy mluví, není ona, mluví z ní chlast. Pamatuj si mámu jakou si ji znala kdysi, ona by to tak chtěla, má te ráda, jen už o tom neví....

Bojuj.

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Jana - 19/02/2018 11:04

AhojTerezko

Tvůj příběh mě teda dostal, jsem asi tak ve věku tvé mámy, taky mám problémy s pitím. Strašně moc mi pomáhá toto fórum, moc jsem nepíšu, ale každý den si tady čtu příspěvky a to mi strašně pomaha. Nevím jestli by to tvé mamce pomohlo, asi je na tom už špatně, ale vy o tomhle fóru? Třeba rada krtka jít po práci jinou cestou než kolom obchodu s vínem si opakuji každý den. Mam dvě děti a představa že o mě budou takto psát je hrozná. Je to zatím pro mě každý den boj si to víno nekoupit, ale jsem rada za každý den bez alkoholu. Zkus ji nasměrovat na tyhle stránky. Jana

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Tereza - 19/02/2018 13:59

Ahoj Jani,

Moc děkuji za Tvou odpověď. Upřímně řečeno už jen tyto odpovědi mi značně pomáhají. Matka se vehementně vyhýbá jakýmkoliv debatám o alkoholu, o své závislosti a svých chybách. Není nakloněna žádnému sverovani na toto téma, ona sama se tím stresuje, jelikož ví, že problém má. Nechce o tom slyšet a pořád jen popírá a zapíra. Vinotece cestou z práce se nevyhne zakoupit víno, jelikož práci nemá a víno si "kupuje" na dluh v trafice. Ale mě vše zapre. Veškeré její lži jsou průhledné jako křišťál ale ona sama už nemůže racionálně posoudit jejich slaboduchost a nepodlozenost. Já mám strach, že vzhledem ke svému stavu a povaze nepozná, kdy už je opravdu zle...

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Tereza - 19/02/2018 14:08

Moc děkuji za Vaši odpověď.

Naprosto se stotožnuji s Vašimi slovy. Vím a věřím, že mne má ráda, vím, že z ní mluví chlast. Uvědomuji si to. Jenže zlá slova člověka poraní víc než ostrý nůž a i když odpustíte, nezapomenete, máte to prostě v sobě a snažíte se že všech sil zabít ty špatné věci těmi dobrými. Někdy dokážu o mámě normálně a silně mluvit ale někdy to na mne padne, brecím, trápím se, stydím a jsem úplně rozklepana. Věřím dokonce i tomu, že máma chce abych se kvůli ní netrapila, že ji občas i samotnou trápilo mé trápení a slzy, prosby, výhrůžky. Ale ten alkohol je silnější. Je to denní nutnost a potřeba a je to strašlivá síla, pro kterou nejsou zřejmě ani mateřské city konkurencí...

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Reminiscence - 20/02/2018 08:33

Terezko, je to hodně zlé. Pokud nebude chtít sama, nic nezmužeš. Ona si dle tebe uvědomuje, že má

problém, tomu věřím, ale asi s tím nechce nic dělat a to je zásadní. Byla někde na léčení? Pokud by se podařilo někam ji dostat, je šance, že po vystřízlivění a nějaké době izolovaná od chlastu si uvědomí tu situaci v plném rozsahu a bude chtít se z toho vymanit. Zažila jsem hodně lidí, kteří do léčby šli na nátlak rodiny, ale po těch třech či více měsících poznali, že to jde i bez pití a že je jim třeba i mnohem líp a začali chtít. Chtít se z toho dostat.

Jako naději ti můžu napsat, že já jsem na tom byla asi stejně, jako tvoje mamka, kromě epi záchvatů a toho zánětu jater jsem zažila všechno, co popisuješ. Nikdo už nevěřil, že se z toho dokážu dostat. Rodina dokonce uvažovala o zbavení svéprávnosti a přepsání veškerého mého majetku (který není malý) na ně, abych v opilosti nedělala nějakou blbost a nepřišla o něj. Já sama už jsem samozřejmě taky padal do úplné beznaděje. A teď nepiju čtyři a půl roku a strašně moc chci takhle vytrvat. A kdyby to krachlo, jakože to se může klidně stát zítra, za rok, za pět let, tak to chci hned řešit. Tedy, tak to teď cítím. Může se stát, že můj alkoholický mozek přepne někam úplně jinam. No ale chtěla jsem jen napsat, že naděje vždycky existuje. Mně pomohl strach o život (a prošení Boha). Maminka jak jsi psala se o sebe taky bojí, nechce se upít. Na tom by se snad dalo stavět. Ale základem je, aby se dostala někam do léčby. V této fázi to sama nemá šanci zvládnout, podle mého.

No a ty musíš myslet také na sebe. Jsi už evidentně "spoluzávislá", tvůj život se točí kolem toho, co máma, pomáháš a trápíš se. Nenech se zničit alespoň ty. To, že ses odstříhla je dobře. Víš, mně táta, člověk s tím nejzlatějším srdcem, celou dobu pomáhal. Tak moc, že už to víc nešlo. Roky a roky, kdy už nade mnou všichni zlomili hůl stál pořád při mně, nosil jídlo, vozil mě po nemocnicích, stokrát se mnou vyabstinoval, nacházel mě pomlácenou v kalužích krve, rozkmořil se s rodinou, trápil se neskutečně. Neskutečně. A já teď nevím, jestli se tím můj boj neprodlužoval. Pořád jsem měla někde vzadu myšlenku, že mi někdo pomůže, když bude nejhůř, a s tím jsem zahajovala každou novou recidivu. Možná vědět, že je to jen a jen na mně, víc bych se zamyslela. Sice na druhou stranu nevím, jestli bych se bez té pomoci neupila nebo nezemřela na nějaký úraz spojený s opilstí, to je taky dost možné. Opravdu nevím. Ale jak to teď vidím, myslím že se neměl tak obětovat. Už kvůli němu, jeho životu a neshodám s mámou a sestrou. Myslím, že jsem ho připravila o několik let života a strašně mě to bolí. Nikdy mu to nedokážu vrátit. (škoda že tu není plačící emotikona).

Takže já si myslím, že mamka ví, že ji máš moc ráda. Ale opravdu z ní mluví jen chlast, ten dokáže člověka změnit na ovládané zvířátko, které má před sebou jediný cíl. Musíš se odstříhnout a připravit se i na myšlenku, že to může dopadnout i špatně. Alkoholismus je bohužel těžká a smrtelná nemoc. Na druhou stranu, dokud člověk žije, naděje vždycky existuje.

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Krtek - 20/02/2018 10:15

Pro taťku jsi byla zřejmě jeho malinká holčička.

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Reminiscence - 20/02/2018 12:50

Tak to určitě. Ale tím hůř. Já jsem ale měla dost i jiných zachránců, jsem takový ten "křehký typ", který vyvolává v ostatních potřebu chránit. Ani nechci vzpomínat, jak málo jsem to v tu dobu oceňovala. :(

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Tereza - 20/02/2018 15:55

Moc děkuji za odpověď,

Díky tomuto fóru jsem se dovedela o alanon.cz. Pozorně jsem si četla články a rady. Prirovnávají tam tyto situace k divadelní hře, kdy alkoholik je hlavní představitel a ostatní mají vedlejší, byť důležité role, které soustavně svým chováním roztáčejí kolotoč popírání hlavního aktera. Čili já když máme pomáham, vozím jí jídlo, dávám jí peníze, oroduji za ni a zehlim její prusery ji nepomaham. Ona ví, že jí vždycky pomůžu a tím pádem se vše opakuje do nekonečna. Píšu, že ti nejbližší musí změnit své role. Jedině když pomůžu sama sobě, mohu pomoci i jí. Připadá mi to i logické a uklidnilo mě, že jsem se snad zachovala správně, když jí v tom nechám vymachat. Ale mám strach. Ona na léčení nikdy nebyla, nechce o tom ani slyšet. A její slova začínají úplně stejně jako příklad na alanon.cz: já žádný problém nemám, nikdo mi nebude říkat, co mám dělat, já nevím, co me pořád řešíte, já jsem v pohodě, jedinej problém je vas, že mne pořád jen podezrivate."

Teď jak píšete, že to sama nezvládne, mám výčitky, že jsem jí v tom nechala. Ale jak mám pomoci někomu, kdo nechce? Debat o léčení bylo nesčetné, po dobrém, po zlém, prosby, výhrůžky, pláč, křik. Když jsem pro ni tenkrát jela na JIP kdy tam lezela po otrave a hrála všemi barvami duhy, spocena, rozklepana, že mi nemohla ani stisknout ruku, tolik jsem se o ní bála. Pak jsem se o ní starala, vařila jí, klidně jí vše vysvětlovala, prosila a za 14 dní na to byla úplně na sračky. Prelevala si vodku do lahvičky od vody a když jsem na to přišla, rekla, ze to je redidlo na odmasteni čehosi. X takových příběhu. Lahve schovaná i v rukávu od bundy. Teď když bydlí sama, vesele si chlasta, protože ji nikdo nehlida. Kolikrát jsem si brala v práci dovolenou, abych jí mohla jet hlídat nebo kontrolovat k ní do bytu a pak jsem sama musela být doma, protože jsem soustavně zvracela, obracel se mi žaludek zřejmě že stresu a lékař mi předepsal antidepresiva, nemohla jsem jist, spát, smát se, nic. Až sem mě dostala. Celý zbytek rodiny s ní už dávno nemluví, jediná já jsem tady pro ní byla a jak jsem dopadla. Je mi 30, mám perspektivní vztah, úžasného chlapa, kterej při mě stojí. Soustavně nám ale její excesy ničí štěstí, když nám pořád někdo volá, kde kradla, dluží peníze nebo jen jak strašně vypadá a nebo jak k nám hodili do schránky její dopis od exekutora. Pobyt už zde má odhlášení a pořád něco visí ve vzduchu. Jsem tak trochu v roli vašeho tatínka, on si člověk těžko poruci, vyser se na svou dceru nebo matku. Ale je jistě pravdou, že kvůli alkoholikovi trpí víc jeho rodina než on sám.

Vám přeji hlavně mnoho zdraví, pevnou vůli, radost z toho krásného života a milujte.

T*

Re: Moje tchyně alkoholička

Vložil Daniela - 24/02/2018 03:53

Ahoj.Potřebuju poradit.Je mi 20 let a mám skvělého přítele budeme se brát. To by bylo vše krásné ale moje tchyně je ALKOHOLIČKA. Mám ji rada je to skvělá ženská ale přítel už to po 15 letech jejího pití vzdal se o něco pokoušet já se ještě snažím ale už nevím co dal. Nezáleží jí na ničem jiným než na vodce. Byla na léčení stejně do toho zase spadla, řešily sme po dobrém , po zlém už tam ani tolik často nejezdime a když tak to z ni táhne. Přítel už to neřeší je mu jedno po těch letech co sni zažil za směnky. Je šance ze ji můžeme pomoci nebo ze někdy přestane ? Nebo pro nás bude lepší ji od sebe odstříhnout a žít už svůj život bez jejího věčně opilého života a našich starosti navíc ? Díky moc za každou odpověď :(

=====

Re: Moje tchyně alkoholička

Vložil Allie - 24/02/2018 06:16

Ahoj Danielo,

Šance je vždycky. Když si přečteš kousek výš, jak na tom byla Reminiscence a teď abstinuje, tak naděje je, ale chce to obrovskou vůli a touhu po životě. A tu člověk musí najít sám v sobě.

Ty do rodiny s alkoholikem přicházíš, přítel už si asi prošel více zkušenostmi s jeho matkou a jestli už couvá, je to proto aby si chránil svůj život a na to má právo. ..

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Reminiscence - 24/02/2018 06:58

Danielo, přečti si tohle téma, myslím, že je tam napsáno všechno. Nebo přečti i ostatní příspěvky v tématu Alkoholik v rodině. Pravda je taková, že když alkoholik nechce se svým problémem nic dělat, je lepší se odstříhnout a nenechat si kazit život neustálým stresem co, kdy, kde se zase stalo. Říct ano, jsme tady a kdyby ses rozhodla pro léčení, pomůžeme ti. Jinak si to proživej sama. A jo, alkoholici bývají často fajni lidi, hodní, pracovití, citliví. Ale alkohol tohle postupem času maže a z lidí se stávají duševní a tělesné trosky. Víím, že je těžké se na to dívat a nic nedělat, ale neustálá pomoc, pokud alkoholik nechce přestat, je vyčerpávající, zbytečná a kontraproduktivní.

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Daniela - 26/02/2018 01:28

Děkuju moc za odpověď. Četla sem spoustu příběhů ale potřebovala sem to asi slyšet přímo ke mě. Nemohla sem najít jak zvlášť napsat příspěvek tak se omlouvám ze sem psala pod jiný. Nikdy sem nic takového nezažila. Ano já bych se přestala stýkat ale přítel ji nechce úplně opustit a tak sem toho součástí ale on je flegmatik, vidí ji, nasere se ale za hodinu ho to přejde a řeším to jen já. Ale asi už to vzdávám víc nedokážu udělat. Díky moc za vaši odpověď a čas.

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Reminiscence - 26/02/2018 07:04

Nemusíš děkovat, my tu jsme rádi, když můžeme pomoci aspoň radou :laugh: I když se ty rady někdy hodně špatně čtou. S přítelem se třeba domluv, že tě vidět ji ničí a že už s ním na návštěvy jezdit nebudeš a nebudeš ji ani řešit v dlouhých a zbytečných rozhovorech. Přítel to snad pochopí. Kdyžtak mu nech přečíst tyhle příspěvky. Tak hodně sil a užívej života.

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Daniela - 26/02/2018 11:04

Poděkovat je slušnost

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil pavel - 26/02/2018 12:29

Daniela napsal:

..... Ano já bych se přestala stýkat

Ahoj

To je od tebe rozumné a v současné situaci jediné možné řešení a ještě k tomu bych to "posichroval" na tvém místě nějakou slušnou vzdáleností mezi vašimi bydlišti....časem se to může a pravděpodobně i bude jenom zhoršovat.

Mimochodem není tam zmínka o tchánovi, jejím manželovi. Ten v tom nijak nefiguruje? Jak to s ní řeší, nebo neřeší?

=====

Re: Moje matka, alkoholička

Vložil Daniela - 26/02/2018 18:39

Manžel se sní už před 20 lety rozvedl a má jinou rodinu. Pak měla pár přátelů ale i ti to po pár letech vzdaly. Bydlíme od ní asi 50 km, ale jezdíme tam často kvůli babičce a dědovi kteří jsou uzasní. Ale oni nic netuší a ani jim to říct nechceme, mají už vysoký věk a oba na tom nejsou zdravotně nejlíp a myslím že bysme jim přidělaly starosti navíc

=====